

[Morten Langa.]

har løst de problemer, der blev stillet op for os; men vi er alligevel, det bør nævnes, nået et stykke vej i retning af at gøre tjenestemandsbegrebet mere smidigt og mere nutidigt.

Men det, som nok kommer til at stå som et spørgsmål på lidt længere sigt, er: er det begreb, vi nu prøver på at definere os frem til, ansættelsesformen i staten i fremtiden, eller er det stadig væk uafklaret? Er den diskussion, vi skal føre i de næste 3-4-5 år, stadig væk den, om vi skal ind på en helt anden form for statsansættelse, eller om tjenestemandsbegrebet vil vise sig at være det vindende? Jeg skal ikke profetere om det, det er vanskeligt; men jeg anser det for at være temmelig sikkert, at det foreliggende forslag ikke løser dette udestående problem.

Det andet lovforslag, vi har til behandling, pensionsforslaget, omtaler jeg med samme sorg, hvormed jeg altid omtaler pensioner, for jeg synes ikke, man skal føle sig gammel i utide. Men det får ikke hjælpe, vi skal tage stilling til det. Det er egentlig en meget særpræget stilling, vi lovgivningsmæssigt er bragt i, idet alle efter de foreliggende forslag jo skal have fuld folkepension fra 1970; tjenestemændene skal naturligvis også have fuld folkepension, dog således at den jævnt hen og i hovedsagen afkortes i pensionen. Den helt præcise formulering er ikke afklaret, det kan ske, at der bliver lidt drikkepenge tilbage. Men jævnt hen må det siges, at tjenestemændene derigennem er blevet bragt i en stilling, som afviger fra en lang række andre pensions-tageres, hvis pension ikke vil komme til fradrag i folkepensionens fulde beløb. Jeg stiller bestemt ikke forslag om, at tjenestemændene skal have både folkepension og fuld tjenestemandspension, men jeg erindrer, at mit parti, da vi gennemførte fuld folkepension for alle, havde lidt bekymringer af forskellig slags, og jeg tror nok, at når vi nu skal til at integrere den fulde folkepension i eksisterende pensionsystemer, er vi på lidt besværlig grund. Jeg tror i virkeligheden, at denne sag ikke bliver bragt på form og i orden, før vi får en langt mere omfattende pensionsreform, hvorom der jo også foreligger forslag. Det, som for mig er spørgsmålet, er i virkeligheden: er dette

tjenestemandspensionsforslag til hinder for en videreudvikling, eller er det et skridt på vejen til en videreudvikling? Kort resumeret skal jeg sige, at så vidt jeg kan bedømme det, er det efter sit indhold et skridt på vejen til en fornuftig udvikling på linje med andre pensionsformer, men også kun et skridt på vejen, og vi trænger til at gå adskilligt flere skridt.

Men såsom vi har vænnet os til, at skridtene herinde ikke altid går med samme hast, som vi kunne ønske os, må jeg som mit partis foreløbige stillingtagen til det sige, at vi synes, at denne tjenestemandspensionsform ikke er ideel, men at den på den anden side har momenter i sig, som gør, at den formodentlig med rimelighed kan indpasses i en kommende ordening.

Vi venter med spænding på, hvad der skal komme ud af den tredje del, thi det er dér, problemerne ligger, og dem skal jeg ganske afholde mig fra at kommentere ved nuværende lejlighed. Vi kommer tilbage til dem, og hvis de giver os helt nye syn på mange ting, kan vi komme tilbage til et og andet, som også hører hjemme i 1. og 2. Mosebog.

Kjær Rasmussen: Som det fremgår af den skriftlige fremsættelse, er de foreliggende forslag kun dele af den samlede tjenestemandreform. Vi mangler, som det også er sagt af andre ordførere, den sidste del, som vil omhandle normering og klassificering. For endeligt at kunne bedømme reformen må man naturligvis kende den sidste tredjedel, men det, vi har fået forelagt her, er altså tjenestemandsløven eller hovedloven samt pensionsloven.

Hvad angår det første, selve tjenestemandsløven, må jeg sige, at vi i vores parti ikke er særlig begejstrede for tjenestemandssystemet i det hele taget. På det sidste er dette system kommet til at tage sig endnu mere antikveret ud på baggrund af, at staten har måttet anskaffe sig en konkurrerende ansættelsesform, nemlig overenskomstansættelsen, for simpelt hen at være i stand til at løse sit rekrutteringsproblem. Men tjenestemændene sidder fortsat tilbage med deres ensidigt udformede håndfæstning, som rent faktisk har hindret dem i at følge udviklingen især på lønområdet. I lovforslaget ser man, at ensidigheden netop på dette om-